

Sygn. akt V CSK 555/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa V. [...] Sp. z o.o. w S.

przeciwko [...] F. [...] Sp. z o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 marca 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1817 (jeden tysiąc
osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazana w przepisie przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste i rażące naruszenie art. 6 k.c., art. 381, 382 i 478¹⁴ § 2 k.p.c. Wywód prawny przedstawiony przez skarżącego nie przemawia za tym, aby uznać, iż Sąd Okręgowy rażąco naruszył normy prawne uregulowane w powołanych przepisach. Zarzut naruszenia art. 6 k.c. nie może być uznany za skuteczny bez jednoczesnego przytoczenia przepisów prawa materialnego, konkretyzujących ogólnie określony w art. 6 k.c. rozkład ciężaru dowodu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera nadto jurydycznej argumentacji odnoszącej

się do wykładni lub stosowania (nie wskazano w podstawach skargi postaci naruszenia przytoczonych przepisów) przepisów natury procesowej, których naruszenie zarzucono.

Powtórzyć należy, że instytucja skargi kasacyjnej nie służy korygowaniu ewentualnych uchybień procesowych w każdej indywidualnej sprawie.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

[aw]